

Президент Буш висловив у роковини масакри у Пекіні „глибоке стурбування”, що пекінський уряд все ще не признає міжнародно визнаних прав людини, та висловив бажання, щоб у цій справі прийшла поправа. Буш, який був першим дипломатичним представником ЗСА в Китаї за президента Річарда Ніксона, має глибокий сантимент до Китаю. Він вірить, що „тихою дипломатією” можна добитися кращих успіхів у пекінській верхівці як репресіями. Покищо ця надія не здійснилася.

Тут треба взяти до уваги два основні типи читачів: вибранців і масового читача, „сірої” людини. Для прикладу: твір, який роз-

І в тому попри професійну критику, лежить ва-
ртість, знати й голоси рядо-
вих, „сірих“ читачів. Ц

(Закінчення на стор. 4)

Ще раз відкрито завісу. Насцену вийшов із слівом подяки постановник програм заслужений працівник культури України Ігор Мельник.

Ось навіть у часи терору, що його вніс в Україну проклятий Лазар Каганович, міг бути відзначений добрий письменник. Мусів і Сталін мати відчуття для літератури (самий писав вірші у семінарії), бо умів оцінити і другого нашого прозаїка Олександра Довженка, якого несперечний талант викликав для служіння режимові. Цього відчуття для літератури і мистецтва не було у Його наслідників: ні хитрий простачок Хрушов, ні тупий

Тут насущна думка про еміграцію. В той час, коли в Україні — за висловом Сталіна — «проработнали за націоналізм» Яновського та й інших письменників, і Німеччині опинилася ціла громада письменників, які відверто заявляли себе націоналістами, не тах у політичному, як радше в етнографічному розумінні. Між ними першим Улас Самчук. Письменників було багато. У своїй нотатках Самчук пише: «нас було тут споре число, із Західної України вийшло майже все, із Східної теж чимало». Самчук — це досвідчений втікач-емігрант. Ще 21-літнім жовніром в мундирі польської армії він утік із закордон, до Німеччини, згодом переїхав до Праги і там

Продовження буде

